

Milí čtenáři,

držíte v rukou výběr textů, které vznikly v rámci první literární soutěže *Hloubky slov* – skupiny podporující začínající autory.

Každý z nich nese kousek pravdy o tom, *o čem se často hodně mluví, ale málo ví*. O bolesti i naději. O duších, které se učí znovu dýchat. O světle, které si člověk musí rozsvítit sám.

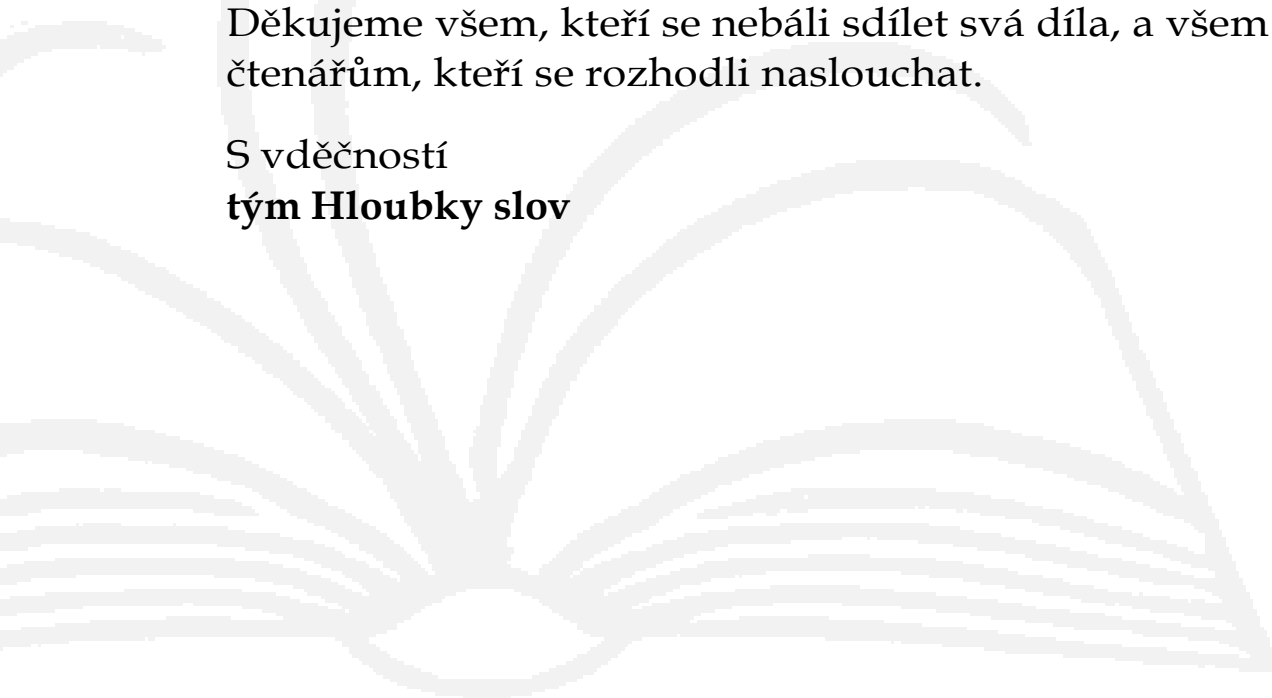
Tyto texty nejsou jen povídky a básně – jsou to příběhy lidí, kteří se nebáli ponořit do hlubin svého nitra a vynést z nich něco, co může pomoci druhým. Něco, co vzniklo s odvahou mluvit nahlas o věcech, které často zůstávají potichu.

Proto jsme se rozhodli, že veškerý zisk ze sborníku bude věnován na podporu projektů zaměřených na osvětu v oblasti duševního zdraví. Věříme, že umění může být mostem – mezi lidmi, mezi strachem a porozuměním, mezi tichem a hlasem, se rozhodl promluvit.

Autory jednotlivých příspěvků jsme požádali, aby se představili v krátkých medailoncích, které jsou umístěny za jejich texty – neprocházely korekturou ani sjednocováním, aby se vám každý autor mohl představit opravdu po svém.

Děkujeme všem, kteří se nebáli sdílet svá díla, a všem čtenářům, kteří se rozhodli naslouchat.

S vděčností
tým Hloubky slov

Hluboká

POEZIE

Epidemie samoty
Jaroslav Grulich
Poezie do 26 let

Epidemie samoty

Samota.
Stav mysli,
životní styl,
nevědomá volba.

Společnost.
Hřmot smíchu,
lidé kolem,
skryté utrpení.

Rozhovor.
Každý sám,
každý to své,
nikdo nenaslouchá.

Kamarád.
Obejme,
podpoří tě,
~~nakonec skončíš sám.~~

Telefon.
Krásný zvuk,
slova milá,
ticho hlučně zpívá.

Každý sám.
Samotný
mezi všemi,
zcela opuštěný.

Hluboká

PRÓZA

Ti, kterých se bojíme
Lenka Oborná
Próza nad 26 let

Ti, kterých se bojíme

Čekalo jsem v jejich domě dlouho, sledovalo jsem je. Od doby, co se nastěhovali, byli mladí a šťastní. Sledovalo jsem jejich mládí a krásu. Jiskru v jejich očích, bílou krásnou pleť, husté vlasy. Pohybovali se po domě rychle, vyběhli schody, smáli se nahlas, milovali se nahlas, hašteřili se nahlas a dům žil. Bylo jsem u narození jejich dětí. Bylo jsem malinké a bezmocné, schovávalo jsem se v koutě a občas, když na mě pomysleli, jako bych získávalo sílu. Báli se mě. Přirozeně se mě každý bojí. Jen blázen by neměl strach. Často chodím se svou známou, ta tu ale není. Čekám samo.

Potom na mě zase zapomněli. Na miminko se přijela podívat celá rodina. Maminky a babičky, tatínci a dědečkové, tchyně a tchán. V tu dobu jsem se cítilo silné. Ale když odešli, bylo mi zle, bylo jsem prázdné a malinké a vrátilo se do svého koutu. Kdo jenom jsem? A proč mi není dobře? Odejít nemohu, jsem s nimi a s domem svázáno, musím tu být, čekat v koutě, čekat na svoji příležitost. Ale kdy mi bude dobře?

Byl jich plný dům, jejich děti byly zdravé a krásné. Na mě nemysleli. Žili svůj život a ten utíkal, děti rostly, ale stále jich byl plný dům. Vodily si kamarády. Pak partnery a jednou, jednou se děti odstěhovaly. Prvně dcera, rok po ní syn.

Hurá, mám kamarádku! Je maličká a slabá, ale nejsem samo. Já už nejsem tak maličké, je mi líp. Stále jsem v rohu, dál mě nepouštějí, ale myslí na mě a bojí se mě. To mi dává radost a sílu. Moje kamarádka je slaboučká, jako by se právě narodila. Je se mnou v mém koutě, starám se o ni.

Někdy se mi podařilo udělat krok vpřed, krok z rohu, kde jsem trávilo spoustu let. Brzy mě zahnali zpátky.

Tak dlouho jsem čekalo a nevědělo, kdo jsem a proč jsem tady. Jak se vůbec jmenuju? Dal mi někdo někdy jméno?

Ještě nevím, že mě všichni znají a všichni se mě bojí. Chci, aby mě milovali, ale odhánějí mě. Brání se mi. Nejen ti, u kterých bydlím. Všichni, kdo přijdou, a mně je smutno. Jsem rádo, že mám kamarádku. Malou, slabou, ale nejsem samo.

Děti měly své děti, obyvatelé mého domova se stali babičkou a dědečkem. Vnoučata je často navštěvovala a zase bylo v domě veselo.

Mé kamarádce bylo moc zle, myslelo jsem, že umře, že tu se mnou nevydrží.

Děti měly spoustu starostí, práci, koníčky. Začaly jezdit čím dál méně. Vnoučata vyrostla a pravidelně přijela na Vánoce a Velikonoce se svými rodiči.

A mně? Mně bylo dobře. Chodilo jsem si po celém domě, nikdo mě neodháněl, také jsem vyrostlo a zesílilo. Jako by mě poslouchali.

Jejich pohyby byly pomalé, vlasy zplihlé, oči kalné, jejich kdysi krásná pleť byla plná vrásek a tmavých fleků. Kdysi krásný a uklizený dům byl plný prachu, byl cítit. Jsem snad cítit já? Jsem to já, kdo je cítit už za dveřmi našeho domu?

Mé kamarádce je také skvěle, vyrostla a zesílila. Běhá po celém domě se mnou a je šťastná. Jak bych jí mělo říkat? Neprozradila mi své jméno.

Obyvatelé domu už si nemohli dojít na nákup, nemohli se sami najíst a poklidit, nemohli se sami umýt, neuměli si sami zavolat. Když jejich děti přišly na návštěvu, dvakrát do roka, ničeho si nevšimly. Vše jim připadalo přirozené. Objednaly rodičům donáškovou službu, jednou týdně úklid a přijely zase za půl roku.

Už jsem vládlo celému domu, moje kamarádka se se mnou o ovládnutí domu často prala, byla silná. Silnější než

Vali
Eliška Voňková
Próza do 26 let

Vali

S mojí mámou jsme si nikdy nerozuměly. Neviděly jsme se šestnáct let.

Svoji práci jsem měla ráda, ale dnes ráno se mi do ní vůbec nechtělo. Po včerejší noci výjimečně strávené v baru, u příležitosti narozenin mé kámošky, jsem byla neskutečně unavená. Oslava se protáhla do tří ráno. Bolela mě hlava. Rozhodla jsem se tedy, že zavolám Petře do práce, jestli by si se mnou nevyměnila službu. Petra byla tak hodná a kývla, takže jsem zase mohla zalézt pod peřinu.

Odpoledne mi napsala Anežka, moje šestnáctiletá dcera, že o víkendu přijede domů. Byla jsem šťastná, že náš vztah přežil pubertu a ona mi pořád z intru psala. Často zůstala přes víkend v Ostravě, kde chodila na zdravotnickou střední školu, ale byla jsem moc ráda, když občas přijela strávit víkend ke mně do Prahy. Vždy jsme vyrazily na dívčí nákupy, někdy chtěla zajít do posilovny, jindy jsme šly na festival. Naše společné víkendy jsem zbožňovala.

Zašla jsem nakoupit jídlo, aby nám během víkendu nedošly zásoby coca coly a brambůrků. Zavolala jsem Petře, že potřebuju být přes víkend doma, a pak jsem se dala do uklízení bytu. Po třech týdnech, kdy mě dcera nenavštívila, se z mého bytu stalo skladiště, na krásně bílé pohovce se objevil malý flek, koš v kuchyni přetékal odpadky a kupička špinavého prádla v koupelně se vršila. To by mi Anežka dala, kdyby ten nepořádek viděla. Měla jsem jen asi dvě hodiny, než měla přijet večerním vlakem.

Když vlak přijel, už jsem s nedočkavostí čekala na nástupišti. Vlak měl pět minut zpoždění a já jsem byla ustaraná, jestli je vše v pořádku. Anežka nicméně vystoupila